

Papp Olivér

SZÓ - KÉP - KAPCSOLAT

Mikor Ruzséli László barátom megkeresett ötletével, hallani sem akartam róla. Hónapokig nem is foglalkoztam a dologgal, mígnem átküldött egy vázlatot, mire is gondolt. Tetszett. Fényképekkel tűzdelve szeretnénk volna megjelentetni ezt a kis kötetet, minden idézethez egy hozzá kapcsolódó fotó társult volna, de ez a terv végül meghiúsult. A címet viszont megtartottam, mert mégis többen alkotjuk e könyvet, és úgy hiszem, mégiscsak tele van képekkel. Én írom és adom a „Szó”-t, kedves Olvasóm pedig a „Kép”-et, amit az olvasáskor hozzágondol az idézethez. Így jön létre köztünk a „Kapcsolat”.

Papp Olivér

Papp Olivér könyveit sokan olvassuk, és szeretjük itt, Amerikában, és szerte a világon. Olivér gyermekként, 9 évesen kezdett írni. Az 1990-es években már több kész regénye volt, bár kiadva sosem lettek. Mára viszont több kötetes íróként vált ismertté, nem csak Magyarországon, hanem külföldön, többek között a Kanadában és az Egyesült Államokban élő magyarok körében is. Novelláit különös élmény olvasni, megélni. Manapság ritkaságszámba mennek az efféle, meghatóan és szépen megírt történetek. Olivér gyermekkorból hozott emlékeinek dunántúli és Dunakanyar-béli helyszíneit, a régi barátok, tanítómesterek jóságát, emberségét együtt élhetjük át, ha kezünkbe vesszük például a „Hazafelé”, vagy a „Verőcei emlékeim” című kötetét. Regényei lehetetlennek, sallang – és töltelékmentesen, a lényegre koncentrálnak, és teszi pörgőssé, rendkívül érdekessé, izgalmasá történeteit. Stílusára jellemző a „kiszólás”, és a közvetlen hangvétel olvasóival. Letehetetlen, csavarokkal tűzdelt, izgalmas pszichothrillerek is születnek tollából, ilyenek a „Mielőtt eljön az éjfé”, az „Álmok boltja”, vagy a „Carpenter kutyája”. Az idézetek gyűjtésekor beleolvashattam az író néhány új vázlatába, készülő művekbe, és állíthatom, Papp Olivér írásaival egyre többször fogunk találkozni.

Laszlo Ruzseli

„Én magam nem vagyok már más, mint lélegző emlékezet. Tovatűnő gondolatok nyomát keresem a holdfényben táncoló erdő felett, és lágyan magamra húzom elmúlt, soha vissza nem térő idők csillagporban úszó emlékezetét...”

(Látogatók holdfénynél)

„Milyen gyönyörűnek, reményteljesnek tűnik az élet
gyermekfejjel. Világvége-hosszúságú napokat élhetünk
meg akkor. Hibátlan minden. Törés- és csalódásmen-
tes.”

(Carpenter kutyája)

